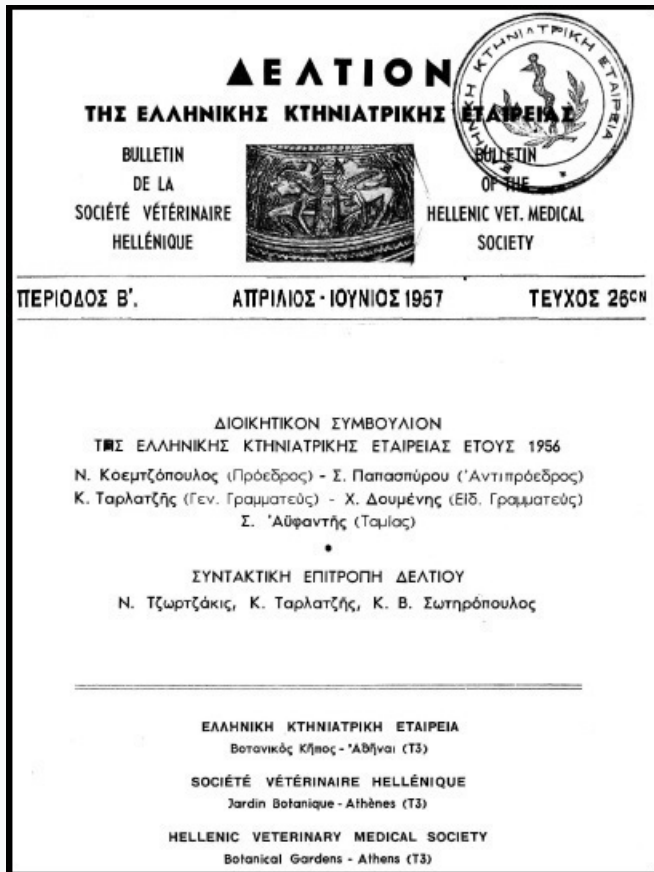

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 8, No 2 (1957)

Article reviews

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17697](https://doi.org/10.12681/jhvms.17697)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1957). Article reviews. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 8(2), 92–95.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17697>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

TARLATZIS C. B., PANETSOS A. G., DRAGONAS P. N.: 'Η επίδρασις ἀντιβιοτικών τινων ὡς καὶ τινων χημικῶν οὐσιῶν ἐπὶ τῆς «in vitro» ἀναπτύξεως τοῦ ἀσπεργίλλου τοῦ καπνοχρόου. (The Effects of Some Antibiotics and Chemical Drugs on the Growth in Vitro of Aspergillus Fumigatus). Am. J. Vet. Res., 18, 1957, No 66, 214-215.

Οἱ συγγραφεῖς, ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐπὶ τῆς «Ἀσπεργιλλώσεως τῶν πτηνῶν ἐν Ἑλλάδι» προδρομοῦ ἀνακοινώσεώς των, προβαίνουν εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς ἐρεῦνης των ἐπὶ τῆς «in vitro» εὐαισθησίας τοῦ Ἀσπεργίλλου τοῦ καπνοχρόου εἰς τὰ συνηθέστερα ἀντιβιοτικά καὶ δύο χημικὰς οὐσίας.

Οὕτω, ἀνεῦρον ὄτι: α) Ἡ πενικιλίνη, εἰς μὲν πυκνότητα 125,0 μγ. κατὰ κ.ύφ. θρ. ὑλικοῦ οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχει, εἰς δὲ πυκνότητα 250,0 μγ. καὶ ἄνω παρουσιάζει μυκητοστατικὴν μόνον ἐνέργειαν. β) Τὰ ὑπόλοιπα ἑπτὰ χρησιμοποιηθέντα ἀντιβιοτικά (στρεπτομυκίνη, χρυσομυκίνη, ἀχρωμυκίνη, τερραμυκίνη, χρωραμφενικόλη, γλωρομυκητίνη, καὶ ἐρυθρομυκίνη) ὡς καὶ τὸ ἰωδιοῦχον κάλιο ἀπεδείχθησαν ἔχοντα μυκητοστατικὴν ἐπίδρασιν εἰς πυκνότητα ἄνω τῶν 10.0 mg. κατὰ κ.ύφ. γ) Ὁ δισιωδιοῦχος ὑδράργυρος εὐρέθῃ ἔχων μυκητοστατικὴν μὲν ἐνέργειαν εἰς πυκνότητα 18.75 μγ/κ.ύφ. καὶ μυκητοκτόνον τοιαύτην πέραν τῆς πυκνότητος ταύτης.

Πειράματα θέλουσιν γίνεαι ὡς πρὸς τὴν in vivo χρῆσιν τοῦ δισιωδιοῦχου ὑδραργύρου ἐναντίον τῆς ἀσπεργιλλώσεως τῶν πτηνῶν.

T.Π.Α.

ΒΕΛΤΣΟΣ Α. Γ., ΚΑΡΔΟΥΛΗΣ Α. Γ.: Ἡ μέθοδος τῶν καλλιέργειων διὰ τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν αὐτοποίησιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐπιμύων τῶν Πειραιῶς ξενιζομένων λεπτοσπειρῶν. (La méthode des cultures pour l'isolement et l'identification des leptospores hébergées par les rats du Pirée). Arch. Inst. Pasteur Hell., T. 2, No 4, 1956, 120-125.

Οἱ συγγραφεῖς ἐφήρμοσαν τὴν μέθοδον τῶν καλλιέργειων κατὰ τὴν ἐρευνάν των πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ καὶ τοῦ εἴδους τῶν ὑπὸ τῶν ἐπιμύων τοῦ Πειραιῶς ξενιζομένων λεπτοσπειρῶν. Αἱ καλλιέργειαι ἐγένοντο ἐκ τοῦ νεφρικοῦ ὀποῦ καὶ τῶν οὐρῶν τῆς κύστεως ἐπὶ δύο εἰδῶν

θρεπτικῶν ὑλικῶν, Fletcher καὶ Shueffner. Οὕτω ἐκ τῶν 105 ἔξετασθέντων ἐπιμύων ἀπεμονώθησαν καὶ ἀνεκαλλιεργήθησαν 15 στελέχη λεπτοσπειρῶν, ἥτοι ποσοστὸν 14,3 %. Ἀμφότερα τὰ χρησιμοποιηθέντα θρεπτικά ὑλικά ἀπεδείχθησαν ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικά. Ἐπίσης παρατηρήθη σύμπτωσις ἀποτελεσμάτων εἰς τὰς καλλιεργείας τοῦ νεφρικοῦ ὀποῦ καὶ εἰς τὰς τῶν οὖρων. Τὸ ποσοστὸν ἐπομένως τῶν ἐπιμύων οὔτινες ἀποβάλλουν λεπτοσπείρας μετὰ τῶν οὖρων δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῶν καλλιεργείων νεφρικοῦ ὀποῦ καὶ μόνον. Παρατηθεῖσα συμβίωσις στελέχους λεπτοσπείρας μεθ' ἑνὸς κοκκοβακίλου ἀπέληξεν ὑπὲρ τοῦ τελευταίου. Ὁρολογικῶς ἅπαντα τὰ ἀπομονωθέντα στελέχη συμπεριφερόθησαν ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ εἶδος τῆς *L. icterohemorrhagiae*. Π.Ν.Δ.

ΒΕΛΤΣΟΣ Α., ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. : **Περίπτωσης ὀμαδικῆς τροφικῆς δηλητηριάσεως ὀφειλομένης εἰς σταφυλοκοκκικὴν ἔντεροτοξίνην.** (Un cas d'intoxication alimentaire massive due à l'entérotoxine staphylococcique). Arch. Inst Pasteur Hell., T. 2, 1956, No 4, 126-131.

Ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις ὀμαδικῆς τροφικῆς δηλητηριάσεως ἐπισυμβάσης εἰς ὀπλίτας ἐπαρχιακοῦ στρατοπέδου, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ἐφαρμοσθεῖσαι ἐργαστηριακαὶ μέθοδοι ἀπομονώσεως τοῦ αἰτίου ἐξ ἑνὸς γλυκίσματος κῶκ καὶ φαγητοῦ μακαρονίων-παστίτσιο. Οὕτω, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πρὸς ἔξέτασιν ὑλικῶν, ἀπεμονώθη εἷς ἔντεροτοξινογόνος σταφυλόκοκκος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀνθρωπίνης προελεύσεως. Οἱ συγγραφεῖς ἐκφέρουν τὴν γνώμην ὅτι ἡ τροφικὴ αὕτη δηλητηρίασις ὀφείλετο ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ γλύκισμα, καθ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν σταφυλοκόκκων εἰς αὐτὸ ὑπῆρξεν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερος τοῦ ἀνευρεθέντος εἰς τὸ παστίτσιο, μὴ ἀποκλειομένης τῆς περιπτώσεως τῆς μόλυνσεως τοῦ τελευταίου τούτου κατὰ τὴν δειγματοληψίαν. Π.Ν.Δ.

FRITZSCHE K. : **Ἡ θεραπευτικὴ ἐνέργεια τῆς χλωρομυκητίνης ἐπὶ τῆς μεταδοτικῆς κορούζης τῶν ὀρνίθων.** (L'action du Chloramphenicol sur le Coryza Infectieux des poules). Berl. Münch. Tierärztl. Wschr., 1954, 67, 26.

Ὁ συγγραφεὺς διαπιστώνει ὅτι ἡ χλωρομυκητίνη ἔχει ταχείαν καὶ ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειαν κατὰ τὴν θεραπείαν τῆς λοιμώδους κορούζης τῶν ὀρνίθων. Πολυἀριθμοὶ πειραματισμοὶ ἐγένοντο ἐπὶ μεγάλων πτηνοτροφικῶν ἐκτροφῶν, ὅπου τὸ ἀντιβιοτικὸν τοῦτο ἐδόθη ἔνδομυϊκῶς καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος. Ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα ἐπετεύχθησαν ὅταν ἡ χλωρομυκητίνη ἐχορηγήθη ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ εἰς δόσιν 0,5 gr. τὴν 1ην ἡμέραν καὶ 0,25 gr. τὴν δευτέραν καὶ τὰς τρεῖς ἐπομένας ἡμέρας.

Α.Π.

STEWART D. F. : **Θεραπεία τῆς μεταδοτικῆς ποδοδερμίτιδος τῶν προβάτων διὰ χλωρομυκητίνης.** (Austral. Vet. Jour., 1954, 30, 380 - 384).

Κατὰ τὸν συγγραφέα τοπικὴ ἐφαρμογὴ, ἀπαξ ἢ δις (μετὰ 15θήμερον), διαλύματος χλωρομυκητίνης 10 % ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν προσβεβλημένων ἀπὸ ποδοδερμίτιδα (Foot-Rot) προβάτων, ἐπιτρέπει τὴν ἴασιν εἰς 90 % τῶν περιπτώσεων. Ἐν ἀποτυχίᾳ ὁ συγγραφεὺς συνιστᾷ τὴν χρῆσιν λουτρῶν τῶν ἄκρων διὰ φορμολῆς 5 %.

N.Γ.Κ.

MOON C. W. : **Θεραπεία διὰ κορτιζόνης εἰς τὰ μικρὰ ζῶα.** (The North Am. Veterinarian, 1954, 35, 924-928).

Χρῆσις κορτιζόνης ἐνδείκνυται εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις (μικρῶν ζώων): Παραπληγία, ἀρθρίτις, ἄσθμα, ἔκζεμα, ὠτίτις ἐξωτερικὴ, ἐγκαύματα, παθήσεις τῶν ὀφθαλμῶν, νεόπλασμα.

N.Γ.Κ.

ADLER H. E., YAMAMOTO R., CORDY D. R. : **Ἡ ἐπίδρασις ἐνίων ἀντιβιοτικῶν καὶ ἀρσενικούχων ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως ἀπομονωθέντων ἐξ αἰγῶν καὶ προβάτων μικροοργανισμῶν PPLO.** (The effect of certain antibiotics and arsenicals in inhibiting growth of pleuropneumoniae-like organisms isolated from goats and sheep). The Cornell Veterinarian, V. XLVI, No 2, April 1956, 206-216.

Οἱ ἐρευνῆται εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην μελέτην τῶν προσδιορίζουν τὴν προστατευτικὴν ἐνέργειαν ὀρισμένων ἀντιβιοτικῶν καὶ ἀρσενικούχων ἐπὶ ἐμβρύων ὄρνιθος ἐνοφθαλμισθέντων διὰ δύο στελεχῶν μικροοργανισμῶν PPLO, προελεύσεως αἰγός. Οὕτω, ἡ ἐρυθρομυκίνη καὶ ἡ τετραμυκίνη εἰς τὴν ποσότητα τοῦ 1 κ.ύφ., παρατείνουν τὴν ζωὴν ἐμβρύων μολυνθέντων διὰ 10⁶ L.D.₅₀ ἐκ τοῦ στελέχους K (K=ἀρχικῶς ἀπομονωθὲν ἐξ αἰγός) τοῦ PPLO. Ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας ἡ χρυσομυκίνη, ἡ τετρακυκλίνη, ἡ νιρίδογρῖσειν, ἡ στρεπτομυκίνη, ἡ διυδροστρεπτομυκίνη, ἡ στοβαρσόλη καὶ τὸ 3-nitro-4-hydroxyphenyl arsonic acid οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔσχον.

Ἡ ἐρυθρομυκίνη, ἡ τετραμυκίνη, ἡ χρυσομυκίνη καὶ ἡ στοβαρσόλη ἀπεδείχθησαν ἀποτελεσματικὰ εἰς τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς ἐμβρύων μεμολυσμένων διὰ τοῦ KS στελέχους PPLO. (Ἀπομονωθέντος ἐκ τῶν ἀρθρώσεων αἰγός μετὰ χρονίας ἀρθρίτιδος, ἐτέρας ἐπιζωοτίας).

Ἀναφέρεται ἐπίσης ἡ «in vitro» ἐπίδρασις ἐνίων ἀντιβιοτικῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων στελεχῶν PPLO αἰγός τῇ προσθήκῃ πέντε στελεχῶν προβάτου. Οὕτω, τὰ παρατηρηθέντα ἀποτελέσματα δεικνύουν

ὅτι ἡ πλειονότης τῶν στελεχῶν ἦτο λίαν εὐαίσθητος εἰς τὴν τετραμυκίνην καὶ τὴν τετρακυκλίνην καὶ ὀλιγώτερον εἰς τὴν χρυσομυκίνην, ἔρυθρομυκίνην, στρεπτομυκίνην καὶ διϋδροστρεπτομυκίνην. Φαίνεται, ὅτι ὑπάρχει γενικὴ διαφορὰ εἰς τὴν εὐαίσθησιαν ἔναντι διαφορῶν ἀντιβιοτικῶν, ἔξαρτουμένη ἐκ τῆς πηγῆς ἀπομονώσεως τοῦ PPLO, καὶ δὴ, ἐὰν αὕτη εἶναι αἱ αἶγες ἢ τὰ πρόβατα. Π.Ν.Δ.

MARS R. W. : **Ταχεῖα μέθοδος ἀπομονώσεως ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου βοῦς τῆς Λιστερίας τῆς μονοκυτταρογόνου.** (A rapid method for the isolation of *Listeria monocytogenes* from bovine brain). *The Cornell Veterinarian*, Vol. XLVI, 1956, No 2, 274-276.

Κατὰ τὴν διενέργειαν ἐνδοκρανιακῶν ἐνοφθαλμισμῶν διὰ λύσσαν, λευκῶν μυῶν δι' ἐναιωρήματος ἐγκεφάλου προερχομένου ἐκ πλείστων ὄσων κεφαλῶν βοῶν, κατὰ τὸ διάστημα μίας ἐπιζωοτίας λύσσης τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1955, ὁ συγγραφεὺς παρετήρησεν ὅτι ἀρκετοὶ λευκοὶ μῦες ἔθανον ἐκ βακτηριδιακῆς τινος ἐγκεφαλίτιδος. Ἀπομονωθέντος τοῦ παθογόνου αἰτίου εὐρέθη ὅτι ἦτο ἡ Λιστερία ἡ μονοκυτταρογόνος. Συγκριτικὴ πειραματικὴ ἔρευνα ἀπομονώσεως τῆς Λιστερίας διὰ τῆς μεθόδου Gray καὶ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως λευκῶν μυῶν ἔδωσεν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Φαίνεται ὅτι, ἡ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Gray καὶ τῶν συνεργατῶν του ἀνασταλτικὴ τῆς ἀναπτύξεως τῆς Λιστερίας οὐσία, ἣτις εὐρίσκεται εἰς τὸν νωπὸν ἐγκέφαλον τοῦ βοῦς καὶ ἣτις καταστρέφεται διὰ τῆς παραμονῆς τούτου ἐντὸς ψυγείου εἰς 4° C ἐπὶ τινὰς ἑβδομάδας, ἀδρανοποιεῖται διὰ τῆς ἐνδοκρανιακῆς ἐγχύσεως ἐπὶ λευκῶν μυῶν.

Οὕτω, ἡ ἀναφερομένη μέθοδος διὰ τὴν ἀπομόνωσιν τῆς Λιστερίας εἶναι ταχύτερα τῆς τοῦ Gray, ἐφ' ὅσον ἀπαιτεῖ δέκα ἢ καὶ ὀλιγώτερας ἡμέρας, ἀντὶ τῶν 30 ἢ καὶ περισσοτέρων τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μεθόδου τοῦ Gray. Π.Ν.Δ.

STAPON A, VICARD A. : **Ἡ νεομυκίνη εἰς τὴν θεραπείαν τῶν σταφυλοκοκκικῶν σηψαιμιῶν.** *La Neomycine dans le traitement des septicemies à Staphylocoques*). CXXXIII Rec. Med. Vet. 1957 No 6, 327-329.

Οἱ συγγραφεῖς ἐπέτυχον ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα χορηγοῦντες νεομυκίνην εἰς τὴν δόσιν τῶν 0,50 gr. καθ' ἡμέραν ἐπὶ δύο ἡμέρας εἰς μόσχους πάσχοντας ἐκ σταφυλοκοκκικῆς σηψαιμίας. Ὅλα τὰ ἄλλα ἀντιβιοτικά οὐδὲν ἔδωσαν ἀποτέλεσμα τόσον *in vitro* ὅσον καὶ *in vivo*.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν θεωροῦν ὡς ἀπολύτως ἀπαραίτητον νὰ μὴν γίνεται ποτὲ θεραπεία διὰ ἀντιβιοτικῶν εἰς περιπτώσεις σταφυλοκοκκικῶν λοιμώξεων πρὶν καταστῆ γνωστὴ διὰ τοῦ ἀντιβιογράμματος ἡ εὐαίσθησις τοῦ σταφυλοκοκκοῦ εἰς τὰ διάφορα ἀντιβιοτικά. Α.Π.